

העלון לברכת והצלחה
דינה ירון
יחזקאל, אלי, אורה
ואביגיל בני דינה
כל הברכות והישועות
כל הזכויות שמורות ©

אבות ובנים

שע"י בית הכנסת "שמואל הנביא" לעדת התרגום רח' שמואל הנביא 55

אתת יחס!

סופר על בחור אחד משיבת "פוניביז", שהיה מן הבחורים המיוחדים שבישיבה, אבל פחות שמו לב אליו, משום שלא תמיד אפשר להתייחס באופן פרטני לכל הבחורים בישיבה.

מכל מקום מכיון שהבחור הנ"ל, היה זקוק להרבה יחס מצד הרבנים ולא קבל, לכן נשבר מזה, והחליט לצאת מהישיבה לרחוב, וברוך אומר ועושה הלך לפנימיה, וסידר את כל חפציו בתוך התיקים והתכונן לצאת מן הישיבה.

לפתע הציץ בשעונו, וראה שהשעה היא אחת בצהרים, וכעת מתקיימת תפילת מנחה בישיבה, אמר לעצמו אלך להתפלל ואחר כך אצא מן הישיבה.

הלך להתפלל, חבש את הכובע ולבש את הזקט. אבל כשהוא לבש את הזקט, "הצווארון התקפל לו", ואחד הבחורים בישיבה ניגש אליו וסידר לו את הצווארון.

חשב אותו בחור ואמר לעצמו, אני רואה שבאמת מסתכלים עלי, והראיה שסידרו לי את הצווארון שאם לא היו מסתכלים עלי לא היה אכפת להם שאלבש זקט עם צווארון הפוך, והחליט שהוא אכן נשאר בישיבה, וכיום הוא אחד מן האברכים החשובים שבירושלים.

האם אותו בחור שסידר את הצווארון חשב שהוא מקים במעשיו הפעוט בן תורה חשוב? ודאי שלא. אבל מכל מקום הפעולה שלו גרמה לכך.

לכן חשוב להיות עירניים לכל אחד ולתת יחס גם אם הוא קטן לכל אחד...

לע"נ חיים אורי בן דליה ז"ל

מעשה שהיה

כה היה החורף הקר ביותר אי פעם. בעלי חיים רבים מתו בגלל הקור. הקיפודים, שהבינו את המצב, החליטו להצטופף יחדיו כדי לחמם אחד את השני. בדך זו הם הצליחו לשמור על חום גופם, אך הקוצים של כל אחד מהם פצעו את האחרים. לאחר זמן מה, הם החליטו להתרחק אחד מהשני והחלו למות. בודדים וקפואים... הם היו צריכים לבחור: או שיקבלו את הקוצים של חבריהם, או שייעלמו מכדור הארץ. בחמתם, הם החליטו לחזור ולהצטופף יחדיו.

הם למדו לחיות עם הפצעים הקטנים שנגרמו להם ממערכת היחסים הקרובה עם חבריהם על מנת לקבל את החום שהגיע מהם. בדך זו הם הצליחו לשרוד.

היחסים הטובים ביותר הם לא עם אנשים מושלמים, אלא הם מתקיימים רק כאשר לומדים לחיות עם הבעיות של האחר ויכולים להתפעל מהתכונות הטובות שבו.

מידת חסד - סיימת לקרוא העבר לחבר

החומר מלוקט מספרי ראשונים ואחרונים

סלסלה כפרשה

מדיע נקראת פרשתנו בשם 'ויחי', בשעה שהאירוע המרכזי שבה הוא פטירתו של יעקב אבינו, וכל המאורעות שבפרשה קשורים למאורע הזה?

לסל כל עוד יעקב חי, עדיין לא הוכח ברורות שחיותו הרוחנית (קרי דבקונו בה) היא בבחינת חיים אמיתיים. כי אמת פירושה דבר שאינו ניתן לשינוי והפסק,

והרי גם לגבי צדיק נאמר (אבות פ"ב)

"אל תאמין בעצמך עד יום מותך".

סימני התורה מכפר על עוונות האדם.

לפיכך תלמיד חכם העוסק בתורה, אין לו להתענות בצומות שאינם חובה, כגון בימי השובב"ם וכדומה,

מפני שהתענית מחלישה את הגוף,

וגורמת לאדם למעט בעסק התורה.

מניס תלמידי חכמים

כימי מלחמת העולם הראשונה, גיסו השלטונות את כולם, "מלבד" בעלי מלאכה שעבדו בשביל הצבא. הסנדלרים שיצרו נעליים לחיילים, החייטים שתפרו עבורם מדים, וספקי מזון.

כאשר סיפרו על כך ל"חפץ חיים" זצ"ל נענה ואמר: אמנם כן מלכותא דארעא כעין מלכותא דשמיא, אף ברוחניות כן הוא, הכל חייבים "להתגייס" לצבאו של הקב"ה וללמוד תורה, שואלים לסנדלר מדוע אינך לומד תורה? הרי הוא עונה, עובד אני כדי לפרנס את משפחתי, ולחנך את ילדי, ולשלוח את בני לישיבות ללמוד תורה, ותומך אני בלומדי תורה, "נחשב" הוא למגויס, כאלו הוא לומד "בעצמו".

ואף בן ישיבה כאשר הוא אוכל וישן כדי שיהיה לו כח ללמוד תורה, ואז נחשב לו כאלו למד "כל היום".

וראיה, בגמרא כתוב שהמלאך המות לא יכול להתקרב לרב חסדא להמיתו, משום שעסק כל היום בתורה, וקשה האם רב חסדא לא אכל ולא ישן?

אלא שאם אכל וישן כדי שיהיה לו כוח ללמוד, "נחשבות" לו אך שעות אלו ללימוד.

ושכר תלמוד תורה "אין לשער" אמרו חז"ל בברכות (דף ל"ד) כל הנביאים לא נתנבאו אלא למשיא בתו לתלמיד חכם, "אבל" תלמידי חכמים עצמן עין לא ראתה.

משל ונמשל

וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים (בראשית נ, כב).

אדם הדבק בקדושה ועומד בנסיון - זוכה להדבק בשכינה, ומעלתו גבוהה עד מאד. כפי שמצינו ביוסף הצדיק דגם אם אולי חסר היה לו מהלמוד שלמד עם אביו, מכל מקום עצם זה שעמד בנסיונות הקשים, ושמר על קדושתו וטהרתו, היה בקדושה להשוות אותו במעלתו לאחיו, שבטי י-ה. הגם שלקאורה היה מקום לחשב כי יש שנוי ביניהם, שהרי האחים שהיו כל השנים הללו במחצת יעקב אבינו, וקבלו ממנו את כל התורה שלמד בבית שם ועבר, ואלו יוסף היה בכל אותן שנים במקום הסמא, במצרים, ואולי נדבק בו משהו מטמאת מצרים - על זה מספרת התורה בתחילת הפרשה הבאה כי "כל נפש", כל צאצאי יעקב אבינו, שוים במעלתם ובקדושתם.

הזכות שהצילה מן הבצרת המעשה הבא התרחש בזמנו של אחד מגדולי הראשונים, רבי שלמה בן אדרת, הרשב"א. באחת השנים היתה בצרת קשה, לא ירדו גשמים. כל התפלות לא הועילו לבקע את הרקיע, ועצירת הגשמים נמשכה. לילה אחד חלם הרשב"א חלום, שיש מוכר ירקות בעיר, ואם הוא יתפלל, אזי ירדו גשמים. הרשב"א היה בטוח שזמן הסתם מדבר בצדיק נסתר, אחד מל"ו צדיקים, ובקש שביאורו לפניו. התברר שמדובר ביהודי מן השורה, שבקשי ידע לקרוא, וככל שנסה הרשב"א לשכנעו לגלות כי הוא צדיק נסתר, התעקש הלה לומר לו כי בסוד הכל הוא מוכר ירקות.

אמר לו הרשב"א: "מבקש אני ממך שתתפלל לקב"ה שיריד גשמים". הלך אותו ירקן לחנותו, הביא משם את המאזנים שלו, וכך אמר: "רבונו של עולם, המשקל הזה יעיד עד כמה אני זהיר לשקל כדיון, שלא תהיה איפה ואיפה, וחלילה לא יהיה אפלו חשש קל שבקלים לגזל. ועתה, בזכות זה שאני מתאמץ כל כך לשקל כדת וכדין, מבקש אני ממך, רבונו של עולם שתתאמץ למען עמך ישראל ותוריד גשמים". אך כלה אותו ירקן את תפלתו, התקדו השמים בעבים וגשם החל נתדף ארצה. הנה לנו עד כמה חשובה בעיני השי"ת אמונה תמימה של יהודי.

עמידתו בנסיון הקשה של גזל, היא זו שגברה על תפלותיהם של תלמידי חכמים וצדיקים. מי שזוכה להתקרב לשכינה, לדבק באמונה ולעמד בנסיון, מעלתו גדולה מאין כמוה, וזה מה שהשיל"ת דורש מאתנו.

(מתוך ספרו החדש של הגר"ר אלבז שליט"א - "משכני אחריו" שיוצא לאור בימים אלו)

נתינת מהלואן? זה הצלח לאו ואסייף!

<p>זכות מסייע</p> <p>25 לחודש</p>	<p>זכות חבורת תהלים ופרקי אבות</p> <p>50 לחודש</p>	<p>זכות לימוד אבות ובנים</p> <p>70 לחודש</p>	<p>זכות שבת אחת אבות ובנים</p> <p>250 הד פעמי</p>
--	---	---	--

בלא יועץ - תורה

וידוע מעלת הכל תינוקות של בית רבן, עד שאמרו (שבת קיש, ב) שהעולם מתקים בהבל תינוקות של בית רבן, והם מבטלין כל גזרות קשות ורעות, ואין מבטלין תינוקות של בית רבן אפלו לבני בית המקדש (שם), ונהנה מעלות רבות נאמרו בלמוד תינוקות של בית רבן. הנה כי כן, לפי גדל המצות והתועלת הנמשך ממנה, ראוי למנהיגי הערים להתחזק בה בכל נפשם ובכל מאדם להקים דגל התורה, ולא יחושו לכל הטרד וההוצאה לפי רב הטובה שעושים לנפשם ולפי הנחת רוח שעושים ליוצרים:

הנותן צדקה נעשה מלווה להקדוש-ברוך-הוא, ונתרומם מזלו ונקרא צדיק גמור.

לתרומות ופרטים: 052-7656075